

Macip Garzón

HERBA NEGRA

La fi del món està germinant

fanbooks

PREMI RAMON MUNTANER 2016

Macip Garzón

**HERBA
NEGRA**

Fanbooks

© 2016, Salvador Macip Maresma i Ricard Ruiz Garzón
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
Fotografies de la coberta: © David Cheshire / Arcangel -
© Natchapon L. / Shutterstock

Drets negociats per aquesta edició c/o
The Ella Sher Literary Agency i Silvia Bastos. Agencia Literaria.

Primera edició: novembre del 2016

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext
ISBN: 978-84-16716-11-1
Dipòsit legal: B. 21.984-2016
Imprès a Catalunya

El jurat del 31è Premi Ramon Muntaner va estar format
per Patrizia Campana, David Cirici, Francesc Miralles,
Natàlia Martí i Marta Vilagut.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions
establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español
de Derechos Reprográficos, ww.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o
escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

EVA

No pot evitar un calfred.

—Estàs bé?

—Sí, no és res.

L'Eli se la queda mirant i aixeca una cella.

—Bé, d'acord —admet l'Eva, fastiguejada—. Què vols que et digui, em dóna mal rotllo.

—El què, l'hospital?

L'Eva mira ràpidament al seu voltant, però no sembla que ningú se n'hagi adonat. Les infermeres continuen anant atrafegades d'un costat a l'altre mentre els malalts arrosseguen els peus, penjats dels braços dels seus familiars.

—Abaixa la veu, que encara ens faran fora! —es queixa a l'Eli. El noi es bufa el serrell i fa cara d'innocent.

Quan intenta entendre per què se sent incòmoda, l'Eva no sap trobar-ne la causa. L'edifici és maco. No deu fer ni una dotzena d'anys que l'han renovat amb unes modernes formes rectangulars, definides per la combinació de vidre, formigó i fusta. Fins i tot l'entrada al pavelló, un camí delimitat per arbres que s'en-

dinsa pel complex, està pensada per resultar agradable.

Segurament el problema és que no es pot treure del cap que allò havia sigut un manicomi i que les males vibracions acumulades al llarg d'un segle no es deuen haver dissipat del tot, encara que ara sembli més un hotel que no pas una presó i que l'anomenin «hospital psiquiàtric».

Tampoc no ajuda que la seva millor amiga hi estigui internada.

—No ho sé, Eli. És tot plegat.

—Va, dona, no pateixis. —Li passa la mà per l'espatlla—. La Mariona estarà bé, ja ho saps. Sempre se'n surt. No és la primera vegada.

—No. Aquest és el problema. Ni és la primera ni serà l'última.

Prem el botó de l'ascensor amb ràbia. És la impotència el que la trasbalsa més: saber que no pot fer res per la Mariona, haver de veure com es va consumint, dia a dia, fins que toca fons i ella mateixa s'arrossega cap a l'hospital. Per molt que l'Eli o l'Eva li diguin que n'està tornant a fer un gra massa, fins que la Mariona no és capaç de reconèixer-ho, tots els consells i les queixes són inútils.

—Com si poguessin esborrar-li l'anorèxia només amb uns dies de repòs! —exclama l'Eli—. Haurà de conviure-hi la resta de la seva vida, ja ho sabem. I ella

també. Però la Mariona és forta. Només necessita una ajudeta de tant en tant, quan perd el nord.

—Suposo.

La porta s'obre i entren a l'ascensor. Fan el curt viatge en silenci, l'Eva perduda en records d'infantesa al poble, de quan ella i la Mariona només s'havien de preocupar de jugar i d'acabar-se el berenar. Que llunyans li semblen ara...

A l'habitació, se la troben asseguda en una cadira, fullejant una revista. La seva cara s'il·lumina quan els veu entrar.

—Eva! Eli! Heu vingut!

L'Eli trenca el gel fent broma.

—Què pensaves, que et deslliuraries de nosaltres tan fàcilment?

—Com et sents? —pregunta l'Eva, intentant no sonar melodramàtica.

—Molt millor ara que esteu aquí! Això és més avorrit que un enterrament de tercera...

—Va, no dissimulis —diu l'Eli agafant una cadira i asseient-se al seu costat—, que has muntat aquest numeret perquè aquesta setmana et tocava fregar els plats i no sabies com deslliurar-te'n.

—Ets un carallot, Eli!

—Mira, això mateix em va dir un dia el meu ex, però ell a més em va llançar un gerro pel cap i em va quedar molt més clar.

—Quin d'ells? Perquè en tens tants... Per a mi que aquests exs te'ls inventes!

Les rialles de la Mariona fan que l'Eva comenci a relaxar-se. L'Eli sap com treure ferro a les situacions incòmodes, pensa. És una de les seves moltes virtuts.

Viure amb ell és el millor que els podia haver passat. Quan un any enrere van decidir llogar el pis a Girona, van adonar-se que el que era prou gran i quedava a prop de la universitat no se'l podien permetre. Els feia cosa buscar una tercera persona per compartir-lo, un desconegut, però al final van entendre que no els quedava cap altre remei. Inicialment preferien una noia, però quan l'Eli es va presentar, fet un figurí i més conjuntat que elles, hi van sintonitzar de seguida. Van decidir donar-li una oportunitat quan els va assegurar que ja es podien passejar en pilotes per la casa, si volien, que ni s'hi fixaria. Des de llavors, a més d'amic s'ha convertit en una mena de germà gran enrotllat, també pel fet que és tres o quatre anys més gran que elles. Sort en tenen, sovint, del seu senderi.

—Mira, t'hem portat això. —L'Eva li dóna un test a la Mariona.

—Apa, una altra fada!

—Què vols dir, una altra?

La Mariona assenyala cap a la finestra, on hi ha dos testos més amb la mateixa planta de fulles verd fosc, rugoses i lleugerament punxegudes.

—Tothom me'n porta una! Els meus pares, la tieta...

—És que és l'últim crit! —riu l'Eli—. No estàs al dia, reina: la fada verda és tendència. Diuen que, a part de ser decorativa, te'n pots fer una infusió que cura tots els mals.

—Seguríssim. Fa bona olor, això sí. Com de menta.

—Una mica forta, no? —fa l'Eva arrufant el nas.

—Oh, t'hi acabes acostumant.

La Marionna deixa el test ben arreglerat al costat dels altres i torna a la cadira. Li costa moure's, com si no li quedés energia al cos.

L'Eva i l'Eli es creuen una mirada ràpida.

—Ei, i què llegeixes, el *Cuore*? —pregunta l'Eli, escombrant les preocupacions que s'estan formant a les seves ments.

—Sí... —reconeix mig avergonyida—. Me l'ha portat ma mare, feia temps que no n'obria un...

—És clar, és clar. Millor això que els pamflets oficials, tots els aprenents de periodista semblen tallats pel mateix patró. Apa, va: donem-hi un cop d'ull, a veure quins friquis hi surten aquesta setmana.

De seguida la conversa entre tots dos s'anima, carregada de crítiques despietades als famosets de torn, i l'Eva té la sensació d'estar al pis, qualsevol matí, corrent per no fer tard a les classes de filologia mentre l'Eli i la Marionna discuteixen sobre l'actualitat davant l'esmorzar. Per uns instants, sembla que la situació és normal,

que no són al psiquiàtric i que la Mariona torna a ser la noia alegre de quan encara no s'havien mudat, abans que comencessin la carrera i el trastorn latent que havia tingut des de principis de l'adolescència se li descontrolés.

L'Eva intenta afegir-s'hi, però li costa massa fer veure que no passa res, com fa l'Eli. A ell li surt de forma natural, en canvi l'Eva no acaba de trobar la manera d'entrar en el xafardeig insubstancial dels seus amics i els ulls se li'n van cap a la finestra, on uns núvols grisos estan convertint un assolellat matí de principis de setembre en un dia fosc com els de l'hivern.

Després d'una estona, necessita fugir. S'inventa que vol anar a comprar-se una aigua a la màquina i surt de l'habitació, sense que els altres dos gairebé ni se n'adonin.

Respira fondo. Allà dins s'estava ofegant. L'aire del passadís no l'ajuda gaire, però. Porta olors d'antisèptic barrejades amb les aromes mentolades de les fades que deuen decorar més d'una habitació. Se sent una mica marejada, per tot plegat.

Són moltes coses de cop. Ha tingut un any difícil, amb el canvi del poble a la ciutat, la independència sobtada de viure sense els pares, tan desitjada però tan carregada de responsabilitats inesperades; deixar enre-re les oliveres familiars, els amics de tota la vida, començar la universitat, les classes, el desengany amb el

David, amb qui semblava que les coses es podien posar més serioses; i després els exàmens, més difícils del que s'esperava, i la Mariona caient en un pou fosc sense que ella sabés com evitar-ho... Massa novetats, massa seguides.

Necessitaria unes vacances. Ha sacrificat l'estiu per fer-li costat a la seva amiga, però no ha servit de res: de totes maneres ha acabat aquí.

I la bogeria està a punt de tornar a començar, amb el nou curs a només unes quantes setmanes. Si pogués, ho enviaria tot a pastar fang i se n'aniria a descansar una bona temporada a la muntanya. El món pot funcionar perfectament sense ella.

Comença a caminar passadís avall, sense rumb fix. Només vol estirar les cames una mica i evitar haver de veure la Mariona en aquell estat.

Una porta entreoberta li crida l'atenció. Mira cap a dins dissimuladament quan hi passa pel davant, alen-tint el pas. Estirat al llit, hi veu un noi amb els ulls tancats, adormit, o sedat. Deu tenir la mateixa edat que ella, potser és una mica més gran. Sembla inquiet, com si tingués un malson. La seva cara és angulada, amb els pòmuls marcats. Però el més sorprenent és que va afaitat de dalt a baix. No té ni un sol pèl al cap, ni als braços, ni segurament, pensa una mica torbada, a la resta del cos que tapen els llençols. Les celles també han desaparegut. Això li dóna un aspecte inhumà, com si vingués

d'un altre planeta. No pot evitar admetre que, fins i tot així, el noi té un atractiu estrany. Què li deu passar? Algun trastorn alimentari, també? Té les galtes una mica xuclades, com si fes temps que no mengés prou.

Just en aquell moment, el noi obre els ulls. L'Eva es queda glaçada. És com si aquells ulls blaus l'haguessin convertida en una estàtua. Sense obrir la boca, el noi li està parlant. Li demana ajut. Li comunica una història de dolor i patiment, condensada en una mirada d'un segon que l'Eva no pot acabar d'entendre però que la trasbalsa prou per accelerar-li el cor. Té por i vol fugir, i a la vegada sent la necessitat de córrer a ajudar-lo. No havia experimentat mai res de semblant.

Una ombra enorme es mou ràpidament dins l'habitació i desfà l'encanteri. S'acosta a la porta i la tanca d'una revolada.

L'Eva fa una passa enrere, gairebé per instint. No ha pogut veure qui era. Li ha semblat un home alt amb barba, però estava pendent del noi i tot ha anat molt de pressa. En tot cas, està clar que no volen que ningú tafanegi.

S'adona que s'està posant vermella. Realment, quin poc tacte! A ella tampoc li agradaria que una desconeguda fiqués el nas on ningú la demana, sobretot en un moment tan difícil com el que deu estar passant aquest pobre noi, ingressat al psiquiàtric per qui sap quin problema. Reconeix que la seva ment fantasiosa li ha

jugat una mala passada. Val més que no es munti històries i no vegi misteris allà on no n'hi ha.

S'apressa a tornar a l'habitació de la Mariona, enfadada amb ella mateixa per haver-se comportat d'aquesta manera tan absurda.

Un cop a dins una altra vegada, s'asseu al llit i intenta amb totes les seves forces participar de les bromes que l'Eli construeix amb desimboltura. En algun moment, fins i tot ho aconsegueix. Però s'alegra quan, finalment, una infermera els interromp per anunciar-los que l'hora de visites dels dissabtes s'ha acabat.

—Sobretot fes bondat, eh? —s'acomiada l'Eli des de la porta, fent cara d'entremaliat—. Que ens coneixem. Si no et vigilen acabaràs muntant una festa a la teva habitació. Pel camí he vist un infermer que no estava pas malament...

—Ui, sí, per a infermers guapos estic jo ara... Li fareu un petó al Set?

—De part teva, mixeta.

L'Eva fa una abraçada ràpida a la Mariona i marxa sense trobar una gràcia com la del gat de l'Eli per continuar simulant que tot va bé. Està contenta d'haver sortit de l'habitació i això la fa sentir culpable. No pot aixecar els ulls de terra.

—Doncs jo l'he vista prou bé —diu l'Eli mentre van cap a l'ascensor.

—Hmm.

L'Eva està massa capficada per seguir-li el joc. Sap que ho fa per animar-la, però per molt que s'hi esforci, avui no ho aconseguirà.

Quan arriben a l'altura on hi ha el malalt del cap rapat, l'Eva s'obliga a no mirar en aquella direcció. Ja n'ha tingut prou, amb el ridícul d'abans. Al cap i a la fi, no li han d'importar gens, els altres pacients.

Però unes passes més enllà, nota com alguna cosa l'estira enrere. Quan es gira, es troba cara a cara amb els pòmuls angulosos del noi misteriós, que porta a sobre no més una bata. Ha posat la mà sobre la seva dessuadora i se la mira amb uns ulls desorbitats, que encara semblen més embogits per la manca de celles que els emmarquin.

L'Eva nota el cor a la boca. La veu que sent és rogallosa, com si fes dies que no parlés.

—Hem... de marxar! Ara mateix!

—Q... què?

El noi l'agafa per les espatlles i continua en veu baixa, com si els estigués explicant un secret:

—No queda gaire temps! Si no ens espavilem no se salvarà ningú!

—Escolta, maco! —hi intervé l'Eli—. No ens vinguis amb històries!

En sentir això, el noi es gira cap a ell i alça la veu:

—No entens res! Estem tots en perill! S'acosta la fi!

—La fi? Torna a la teva habitació i fes el favor de prendre't les pastilles que et toquen, eh?

Mentre l'Eli intenta calmar-lo, l'Eva se'ls mira preocupada. Més que un boig perillós, sembla un desgraciat que té el cap enterbolit per la medicació. Li fa més llàstima que por, no sap ben bé per què.

Abans que passi res més, apareixen dos infermers que vénen des de l'altra banda del passadís. Tarden uns segons a reduir el pacient, a qui sembla que ja li tinguin agafada la mida. Un l'enganxa pel coll i l'altre l'envolta amb els braços per darrere. Amb paraules tranquil·litzadores, però sense deixar d'actuar amb fermesa, l'arrossequen cap a la seva habitació.

L'Eli agafa la mà de l'Eva, que s'ha quedat encantada veient com tots tres desapareixien, i d'una estrebada fa que torni a caminar.

—Va, anem abans no ens quedem tancats a Arkham.

—Arkham? —pregunta l'Eva, fent esforços per tornar a la realitat.

—Arkham, el manicomi on hi ha els dolents del Bat... És igual, deixa-ho estar. Marxem d'una vegada, que ara sóc jo qui comença a tenir mal rotllo!

L'Eva es deixa portar cap a l'ascensor. Encara té el pols accelerat. L'escena l'ha impressionada. El noi semblava que realment es pensava que estava en perill. Quina mena de fantasia aterria la seva ment? Està convençuda que no ho sabrà mai, però espera, desitja, que algun dia s'acabi recuperant i deixi de patir.

No aconseguix treure-se'l del cap en tot el que

dura la tornada a Girona, encara que l'Eli s'esforça a distreure-la parlant de ximpleries. Tot i que s'imagina que no el veurà mai més, sent que alguna mena de connexió estranya la lliga a aquell noi turmentat.